

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **K. D.**
nar. X
st. přísl. X
trvale bytem X
zastoupen Mgr. Petr Václavek, advokát
sídlem AK Čechovský & Václavek, s.r.o.
Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
odbor azylové a migrační politiky
P. O. BOX 21/OAM, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2021, č. j. MV-145580-3/OAM-2021,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2021, č. j. MV-145580-3/OAM-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 7. 7. 2021, č. j. CPR-17571-17/ČJ-2021-931200-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. a 9. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“ či „ZPC“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu tří let. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování z území členských států Evropské unie, která byla stanovena v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byly následující skutečnosti. Žalobce přicestoval na území schengenského prostoru na francouzské vízum platné od 28. 9. 2017 do dne 28. 10. 2018. Pro udělení jiného pobytového oprávnění nesplňoval zákonné podmínky, v době platnosti víza nevycestoval, a to ani po uložení prvotního správního vyhoštění, pročež ode dne 29. 1. 2019 do dne 22. 6. 2021, kdy se dostavil do Příjímacího střediska Bělá Jezová, pobýval na území nelegálně.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a obsah správního spisu, jakož i obsah odvolání. Dále uvedla, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a to na základě skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností.
5. K jednotlivým námitkám žalobce pak žalovaný uvedl, že žalobce se dopustil stejného jednání (pobytu na území bez víza) již v roce 2017, kdy mu bylo poprvé uloženo správní vyhoštění, a tím porušil opakovaně právní předpisy ČR. Po určitou dobu nyní pobývá na území jako žadatel o mezinárodní ochranu, ale po skončení tohoto řízení se stane jeho pobyt opět nelegální. Žalobce pro získání pobytového oprávnění musí požádat na zastupitelském úřadu ČR v Uzbekistánu. Uložené správní vyhoštění je podle názoru žalovaného přiměřené.
6. Nelegální pobyt žalobce ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. a 9. ZPC byl žalobci jasně prokázán. Stran tvrzeného nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 ZPC žalovaný uvedl, že existenci přítelkyně v ČR žalobce zmínil až později, přičemž při výsledku prvostupňovým orgánem se o její existenci vůbec nezmiňoval.

7. Dále žalovaný uvedl, že tyto osoby spolu mohou společně vytvořit plnohodnotnou rodinu v domovském státě některého z nich. Pokud se jejich vztah upevní a družka žalobce nebude chtít následovat do země původu, nabízí se možnost udržovat vztah na dálku a zahájit opět společné soužití na území ČR, jakmile žalobce vyřeší svůj pobytový status (viz k tomu rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 6 Azs 20/2016 – 36 a ze dne 2. 11. 2016, č. j. 6 Azs 216/2016 – 44).
8. Žalovaný z právního hlediska odkázal na judikaturu Ústavního soudu a ESLP (stížnost č. 12738/10), podle níž čl. 8 Úmluvy nezakládá obecnou povinnost hostitelského státu respektovat volbu cizinců pobývat na svém území a umožnit jim zde sloučení rodiny. Prvostupňový orgán z legitimního zájmu státu regulovat a kontrolovat imigraci a postupoval v souladu se zákonem.
9. Žalovaný uzavřel, že prvostupňový orgán zjistil stav věci způsobem nevzbuzujícím pochybnosti, a nedopustil žádného z namítaných procesních pochybení.

III. Žaloba

10. V žalobě byly vzneseny následující žalobní body. V prvním žalobním bodě žalobce uvedl, že žalovaný předně nedostatečně zohlednil rodinné vazby žalobce na území České republiky, čímž postupoval nezákonně, neboť tento postup nebyl v souladu s ustanovením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen jako „Úmluva“) a ustanovením § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen jako „zákon o pobytu cizinců“), zejména stran zásahu do rodinného života žalobce.
11. Podrobněji žalobce uvedl, že má na území ČR rodinné vazby, jmenovitě družku paní O. S., státní příslušnici Ukrajiny s oprávněním k trvalému pobytu na území České republiky, přičemž současně bylo v průběhu prvostupňového řízení zjištěno, že žalobce žije se svou družkou ve společné domácnosti, rozhodl žalovaný bez jakéhokoli respektu k těmto vazbám, když veškerou odpovědnost za stav věcí přičetl žalobci. Jeho družka O. S. je přitom držitelkou povolení k trvalému pobytu na území České republiky, tedy vůbec nejvyššího pobytového statusu, kterého cizinec může na území České republiky dosáhnout. Také její soukromý a zejména v tomto případě rodinný život tedy požívá zvláštní ochrany dle ustanovení Úmluvy v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva i Nejvyššího správního soudu.
12. Daná kritéria je přitom nutné posuzovat nikoli izolovaně, nýbrž ve vzájemných souvislostech. Z hlediska ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva se v případě žalobce jedná o případ takzvaného usídleného cizince, neboli *settled immigrant*. To znamená, že jeho případ je nutné posuzovat ve světle Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen jako „Úmluva“), neboť jako usídlenému cizinci může žalobci vlakovém případě vždy vzniknout újma nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života ve smyslu ustanovení čl. 8 Úmluvy.
13. Z výše zmíněného vyplývá, že napadené rozhodnutí mělo jako negativní být náležitě odůvodněno a že toto odůvodnění má obsahovat vážné důvody. V této souvislosti žalobce odkazuje na Evropský soud pro lidská práva, rozsudek Velkého senátu ze dne 23. 6. 2008, Maslov proti Rakousku, stížnost č. 1638/03. Výsledkem by pak mělo být nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy účastníka řízení a případnými

protichůdnými zájmy veřejnými, jak taktéž judikoval Evropský soud pro lidská práva, zejména v rozsudcích ze dne 28. 2. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09 a ze dne 4. 12. 2012, Butt proti Norsku, stížnost č. 47017/09.

14. Ve druhém žalobním bodě pak žalobce zpochybnil samotnou možnost vedení řízení o správním vyhoštění, neboť žalobce je zároveň žadatelem o mezinárodní ochranu. Žalobce poukázal na aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 Azs 190/2021-28. Tento recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu se skutkově téměř zcela shoduje s případem žalobce. Nejvyšší správní soud se zde vyslovil tak, že *„cizince je nutné považovat za žadatele o mezinárodní ochranu ve chvíli, kdy projeví svou vůli o mezinárodní ochranu požádat.“*
15. Jak vyplývá i ze shrnutí skutkového stavu v rámci napadeného rozhodnutí, účastník řízení si z vlastní vůle podal žádost o mezinárodní ochranu, což bylo nesporně zjištěno a ani žalovaný toto nijak nerozporuje. Dle citovaného rozsudku přitom toto postavení žadateli o mezinárodní ochranu náleží *„až do doby, kdy je o této žádosti rozhodnuto, resp. v případě podání žaloby až do doby rozhodnutí o této žalobě.“* Znamená to tedy, že žalobci postavení žadatele azylovou ochranu náleželo i v době, kdy bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění v prvním druhém stupni a náleží mu dokonce i v současné době, neboť dne 7. 12. 2021 byla u shora nadepsaného soudu podána žaloba ve věci mezinárodní ochrany žalobce. Proto vůbec nemohlo být vedeno řízení o správním vyhoštění.
16. Na základě výše uvedeného žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a žalované uložil povinnost k náhradě nákladů soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

17. Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že obsahu spisových materiálů vyplývá, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1, písm. b) body 4. a 9. zákona o pobytu cizinců s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU stanovenou na 3 roky, neboť žalobce ode dne 29. 1. 2019 do 22. 6. 2021 pobýval na území ČR, ačkoli k tomuto neměl patřičné oprávnění a současně s vědomím uloženého předchozího správního vyhoštění dne 29. 11. 2017. Zároveň nebyly shledány důvody bránící uložení správního vyhoštění ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nebo překážky, které by zabráňovaly žalobci jeho vycestování z ČR ani nepřiměřený dopad takového rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a téhož zákona.
18. Do této pro něho nepříznivé situace se žalobce dostal svým vlastním zaviněním, porušováním platných právních předpisů a neplněním svých povinností. V současné době sice probíhá azylová procedura před krajským soudem, kdy má žalobce v této souvislosti zlegalizován pobyt a v současné době nemůže být fyzicky vyhoštěn, avšak po definitivním pravomocném ukončení tohoto řízení se stane jeho pobyt opět nelegálním, což je v napadeném rozhodnutí také vysvětleno.
19. Právní zástupce v podané žalobě konstatuje, že žalobci postavení žadatele o mezinárodní ochranu náleželo i v době, kdy bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění v prvním i druhém stupni a náleží mu i v současné době, a proto s žalobcem nemohlo být vedeno řízení o správním vyhoštění, neboť se na něho nemohl zákon o

pobytu cizinců vůbec vztahovat a nemohlo být zahájeno řízení o jeho vyhoštění. Dle právního názoru žalovaného zákon o pobytu cizinců nevylučuje paralelní vedení řízení o správním vyhoštění a řízení ve věci mezinárodní ochrany. Kolizi těchto řízení řeší např. ustanovení § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, který upravuje vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal na území České republiky o mezinárodní ochranu. Žalovaný poukázal na znění ust. § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

20. Z toho tedy plyne, že zákon o pobytu cizinců umožňuje vydat rozhodnutí o správním vyhoštění cizince v době, kdy s cizincem probíhá řízení ve věci mezinárodní ochrany. Všechna příslušná ustanovení ve svém souhrnu stanoví pouze to, že ač se zákon o pobytu cizinců na žadatele o mezinárodní ochranu obecně nevztahuje a jeho ustanovení na takové osoby tedy nelze aplikovat, neplatí to pro účely správního vyhoštění, kdy je však dána ochrana takové osoby odsunutím vykonatelnosti rozhodnutí na dobu, kdy cizinec přestane být žadatelem o mezinárodní ochranu; zde je naopak dána výjimka z vyloučení personální působnosti dle ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců; zákon totiž v tomto případě „stanoví jinak“.
21. Žalovaný zastává názor, že pokud by nebylo možné cizinci, který požádal na území České republiky o mezinárodní ochranu, vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, docházelo by k situaci, kdy by se cizinec mohl vyhnout postihu za neoprávněný pobyt jednoduše tím, že požádá o mezinárodní ochranu. Takový postup hodnotí ministerstvo vnitra jako účelový. Tento závěr podporuje také důvodová zpráva k zák. č. 217/2002 Sb., kterým se mění zákon o pobytu cizinců, kterým byla rozšířena v ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců působnost tohoto zákona na žadatele o azyl a podle níž lze vést zároveň řízení o uložení správního vyhoštění a řízení o udělení mezinárodní ochrany.
22. Konečně žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 15/2010 ze dne 8. 9. 2010, který se zabýval obdobným případem, tj. uložení správního vyhoštění cizinci, který následně požádal o mezinárodní ochranu na území České republiky, aniž by shledal takový postup nezákonným.
23. Pokud by nastala situace, že azylové řízení skončí pro cizince udělením některé z forem mezinárodní ochrany, zákon o pobytu cizinců v ust. § 120a odst. 7 a 8 upravuje podmínky zániku platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.
24. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž zabýval jeho vztahem s přítelkyní a správně konstatoval, že oba partneři si museli být vědomi toho, že pokud žalobce nemá oprávnění k pobytu, může být vyhoštěn. Žalobce věděl, že na území ČR žije nelegálně a nemá za daných okolností možnost si na území zajistit legální pobyt, jestliže nevycestuje. K otázce zásahu do rodinného života existuje četná judikatura NSS (viz např. rozhodnutí ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010-96, nebo ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65), ve které soud dospěl k závěru, že mezinárodní závazky (zejména pak čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; dále jen „Úmluva“) neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu, nebo snad napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi.

25. Žalobce tedy může svůj soukromý a rodinný život realizovat s partnerkou např. na území Republiky Uzbekistán, jejímž je státním občanem. Žalovaný trvá na závěru, že v daném případě se může jednat o zásah do rodinného či soukromého života žalobce, rozhodně však nikoli o zásah nepřiměřený, přičemž uloženou dobu správního vyhoštění lze rovněž považovat za přiměřeně stanovenou.
26. Vzhledem k výše uvedenému je žalovaný toho názoru, že napadené rozhodnutí je plně v souladu se zákonem. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
27. V **replíce** k vyjádření žalovaného ze dne 15. 2. 2022 žalobce stručně uvedl, že se závěry žalovaného nesouhlasí a trvá na projednání žaloby.

V. Řízení před krajským soudem

28. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
29. Krajský soud v průběhu řízení vyžádal od žalovaného **správní spis**, z něhož vyplývá, že žalobce byl přivezen dne 25. 6. 2021 do Příjímacího střediska Zastávka po karanténě v ZZC Bělá Jezová, kde žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Dále s ním bylo téhož dne zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění. Ve spisu je založena kopie cestovního pasu Uzbekistánu X a kopie schengenského francouzského víza platného do 28. 10. 2017 a dále kopie výjezdního příkazu platného od 15. 1. 2019 do 28. 1. 2019.
30. S žalobcem byl proveden pohovor dne 29. 6. 2021, při němž žalobce uvedl následující skutečnosti. Žalobce je rozvedený a má dvě dcery, které bydlí v Uzbekistánu s jeho bývalou manželkou. Odjel ze země na francouzské turistické vízum v říjnu 2017. V Paříži byl asi dva dny a pak přijel autobusem do Prahy. Tam už zůstal. Popsal historii svých žádostí o udělení pobytového oprávnění či víza s tím, že věděl, že bez pobytového oprávnění či víza nemůže v ČR pobývat. Ve vlasti má rodiče a dva bratry, ale obává se, že by byl zadržen. Již dříve ho pracovníci bezpečnostních složek měli vyslýchat i mučit, neboť byl podezřelý z účasti v teroristické skupině. Žalobce výslovně uvedl, že v ČR nemá příbuzné a styká se jen s Ukrajinci, nemá tu žádné vyživovací povinnosti. Popřel, že by tu měl osobu, vůči níž by ukončení jeho pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Jeho zdravotní stav je dobrý.
31. Žalovaný si vyžádal závazné stanovisko k vycestování žalobce ze dne 29. 6. 2021, e. č. ZS52138, podle něhož návrat do země původu je možný. Ve spisu je založena též Informace MZV ČR ze dne 19. 5. 2020 Uzbekistán a Informace ze dne 25. 2. 2021 Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi. Dále bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce trvání 3 let.
32. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal odvolání, v jehož doplnění ze dne 10. 8. 2021 mj. uvedl, že má na území ČR družku paní O. S., která má povolený

trvalý pobyt a žije s žalobcem ve společné domácnosti. Žalobce předložil též kopii nájemní smlouvy na byt uzavřené jeho družkou a kopii povolení k pobytu platného do dne 27. 6. 2031.

33. Při **ústním jednání** dne 1. 3. 2022 konaném za přítomnosti žalobce, jeho zástupce a zástupce žalovaného krajský soud vyslechl přednesy procesních podání účastníků a shrnul obsah soudního a správního spisu. Zástupce žalobce poukázal na to, že limitami správního vyhoštění jsou ochrana soukromí a rodinného života. Podle jeho názoru nemělo žalobci být uloženo správní vyhoštění, ale povinnost k opuštění území. Zástupce žalovaného naproti tomu zdůraznil, že doba zákazu vstupu na území ČR a členských států EU je stanovena přiměřeně. Ke konstatovanému obsahu spisového materiálu neměli účastníci připomínek.
34. Krajský soud dále přdestřel účastníkům závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 Azs 190/2021 – 28 (dále též „rozsudek devátého senátu“), a také nosné důvody usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2022, č. j. 5 Azs 50/2021 – 28, jímž byl názor devátého senátu zpochybněn, a právní otázka byla postoupena k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Zástupce žalobce k tomu uvedl, že s názorem pátého předkládajícího senátu nesouhlasí, nicméně má za to, že je stále třeba respektovat názor devátého senátu jako určující do doby, než bude případně překonán. Zástupce žalovaného k tomu uvedl, že rozhodnutí o otázce možnosti paralelního vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany a řízení o uložení správního vyhoštění ponechává na úvaze soudu. Podle jeho názoru v předmětné věci žalovaný rozhodl správně a v souladu se zákonem.
35. Jelikož účastníci neměli další návrhy na provedení dokazování, krajský soud je ukončil a po vyslechnutí konečných návrhů a přerušení jednání vyhlásil rozsudek ve věci samé.

VI. Posouzení věci krajským soudem

36. Žaloba **není důvodná**.
37. V první řadě krajský soud uvádí, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. Žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně vyložil podmínky pro uložení správního vyhoštění žalobci a vyjádřil se k vzneseným odvolacím námitkám.
38. K **prvnímu žalobnímu bodu**, v němž žalobce namítal nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, krajský soud uvádí následující.
39. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a 9 zákona o pobytu cizinců: „**Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let,**
4. *pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn,*

9. porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí,“

40. Zákon tedy obecně nesvěřuje správnímu orgánu diskreci ohledně toho, zda bude správní vyhoštění uloženo či nikoliv (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, a ze dne 10. 2. 2021, č. j. 2 Azs 343/2020-21; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
41. Podle ustanovení § 119a odst. 2 ZPC však platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. V tomto ustanovení zákon sám obsahuje korektiv v podobě zohlednění principu přiměřenosti, aby nevznikaly přílišné tvrdosti v důsledku formální aplikace návratového mechanismu.
42. Co se pak týče namítaného zásahu do soukromého a rodinného života, krajský soud v souladu se závěry správních orgánů připomíná, že správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života dotčené osoby. Z hlediska možnosti jeho uložení je nicméně podstatné, zda se s ohledem na individuální okolnosti případu (délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu apod.) jedná o zásah přiměřený (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22).
43. Citované ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců brání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava, také v dosahu čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie.
44. Judikatura ESLP za rodinu ve smyslu čl. 8 Úmluvy považuje v první řadě vztah mezi manželi a mezi rodiči a nezletilými dětmi. Rodinný život zahrnuje i vztahy mezi dalšími příbuznými, u těchto vztahů však již existence rodinného života není předpokládána, ale bude záviset na všech okolnostech případu, zda mezi osobami existují skutečně „blízké osobní vazby“ (srov. Kmec, J. et al. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 872-873; dále jen „Komentář k Úmluvě“). Ve věcech vyhoštění pak ESLP zaujímá ještě užší pohled na existenci rodinného života. Zde je omezen zpravidla na „jádro rodiny“ (věc *Slivenko proti Lotyšsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 9. 10. 2003, č. 48321/99, § 94). Například ve věci *A. W. Khan proti Spojenému království* (rozsudek ze dne 12. 1. 2010, č. 47486/06, § 32).
45. Širší pojem oproti „rodinnému životu“ představuje „soukromý život“. Judikatura ESLP se totiž při jeho výkladu neomezuje pouze na oblast týkající se samotného jednotlivce. Respektování soukromého života musí dle ESLP zahrnovat do určité míry také právo na vytváření a rozvíjení vztahů s ostatními lidmi. Garance poskytované čl. 8 Úmluvy tedy mají zajistit bez vnějších zásahů rozvoj osobnosti každého jednotlivce ve vztahu s dalšími lidskými bytostmi (Komentář k Úmluvě, str. 868-869; rozsudek ze dne

24. 2. 1998, *Botta proti Itálii*, č. 21439/93, § 32; obdobně rozsudek velkého senátu ze dne 10. 4. 2007, *Evans proti Spojenému království*, č. 6339/05, § 71).

46. Ze zjištěného skutkového stavu věci vyplývá, že žalobce má dvě nezletilé děti ve své vlasti i možné rodinné zázemí (rodiče, sourozence) v Uzbekistánu. Namítaný vztah s přítelkyní ukrajinské státní příslušnosti O. S., s níž má sdílet společnou domácnost a která je jeho družkou, vyjevil až v odvolacím řízení, a nikoliv již před prvostupňovým orgánem. Je třeba uvést, že žalobce k charakteru tohoto vztahu ani ve správním řízení, ani v soudním řízení nic podstatného neuvedl, jen s ním spojuje představu rodinné vazby. Není tak zřejmé, jak dlouho tento vztah trvá a jaká je jeho intenzita. Je naopak zřejmé, že jde o – prozatím – bezdětný vztah a že tento vztah žalobce navázal zcela vědomě v době, kdy pobýval v ČR nelegálně. Žalobce v tomto ohledu žádné důkazy ani v soudním řízení nenavrl.
47. Krajský soud je toho názoru, že prozatím nelze předpokládat, že by tento doposud bezdětný vztah měl z hlediska dlouhodobosti, trvalosti takovou intenzitu, aby v případě vycestování žalobce do země původu založil nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Krajský soud navíc považuje tuto argumentaci spíše za účelovou, a to zejm. vzhledem k tomu, že žalobce se při výlechu ve správním řízení před prvostupňovým orgánem vůbec o žádné přítelkyni nezmněl, a to ani na výslovnou otázku, zda existuje v ČR osoba, pro niž by jeho navrácení do země původu znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.
48. Proto je krajský soud toho názoru, že způsob, jakým se žalovaný vyrovnal s touto odvolací námitkou, je dostačující, byť za jiných okolností by bylo třeba očekávat procesně vyšší standard řešení, a to včetně případného doplnění podkladů pro rozhodnutí cestou výlechu označené osoby družky žalobce, jakož i případně jiných osob. Za této situace však krajský soud nepovažuje závěry žalovaného za vadné ani nesprávné. Zásah do soukromého a rodinného života žalobce odpovídá délce nelegálního pobytu v ČR a jeho dosavadnímu přístupu k dodržování povinností cizineckého pobytového režimu.
49. Stran hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění a délky doby zákazu vstupu na území členských států EU lze uvést tolik, že žalobce pobýval na území ČR dlouhodobě nelegálně a byl již jednou správně vyhoštěn v roce 2017. Jeho osobní vazby na území ČR, které mají podobu pouhého družského poměru, nejsou žádnou mimořádnou indicií, která by mohla odůvodnit neuložení správního vyhoštění a případný postup podle § 50a odst. 1 písm. c) ZPC (rozhodnutí o povinnosti opustit území), které je podmíněno nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince. Jen těžko lze také uvažovat o tom, že by se mohl žalovaný uchýlit ke stanovení doby zákazu vstupu na území pod polovinu zákonné sazby 5 let. Doba zákazu vstupu v délce 3 let není tedy rozhodně nepřiměřená.
50. Ke **druhému žalobnímu bodu** krajský soud uvádí, že jej rovněž považuje za nedůvodný, a to přesto, že ohledně namítané právní otázky existuje určitý nesoulad v judikatuře

Nejvyššího správního soudu. Krajský soud nejprve poukazuje na žalobcem předestřené závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021, č. j. 9 Azs 190/2021-28, v němž tento soud dovodil, že *projevili cizinec vůli podat žádost o mezinárodní ochranu, nelze následně postupovat podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a zahájit řízení o správním vyhoštění cizince, neboť podle § 2 písm. a) citovaného zákona se tento zákon nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, není-li stanoveno jinak.*“ Ve vztahu k dosavadní rozhodovací praxi krajských soudů (i Nejvyššího správního soudu) lze považovat tyto závěry za minimálně excesivní. Krajský soud se naproti tomu zcela ztotožňuje s důvody vyloženými pátým senátem Nejvyššího správního soudu v předkládacím usnesení ze dne 10. 2. 2022, č. j. 5 Azs 50/2021 – 28.

51. V citovaném usnesení Nejvyšší správní soud vyložil, že závěry rozsudku devátého senátu v podstatě vycházejí pouze z § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož se tento zákon nevztahuje mj. na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, ovšem „*nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak*“. Zákon o pobytu cizinců přitom „*jinak*“ stanoví a předvídá souběh řízení o správním vyhoštění a řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud připustil, že dikce zákona není úplně přehledná, avšak i přesto je možnost současného vedení obou řízení zřejmá, a to zejm. z návětí § 119 ve spojení s § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, přičemž pro účely správního vyhoštění se považuje za přechodný pobyt i oprávnění setrvat na území ČR v případě žadatele o mezinárodní ochranu (§ 3d odst. 1 zákona o azylu).
52. Nejvyšší správní soud shrnul, že zákon o pobytu cizinců umožňuje aplikovat příslušná ustanovení o správním vyhoštění také na žadatele o mezinárodní ochranu, jemuž policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění, aniž zde hraje roli jakákoli časová souslednost – tedy to, zda řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno předtím, než cizinec projevil vůli podat žádost o mezinárodní ochranu, nebo naopak.
53. V souladu s tímto názorem Nejvyššího správního soudu je i argumentace žalovaného v předmětné věci. Krajský soud tedy souhlasí se žalovaným, že ve vztahu k podmínkám daného případu to znamená, že se žalobcem jako žadatelem o mezinárodní ochranu mohlo být zahájeno a vedeno řízení o uložení správního vyhoštění, a dokonce mohlo být správní vyhoštění také pravomocně uloženo. Status žadatele o mezinárodní ochranu brání pouze tomu, aby bylo správní vyhoštění uskutečněno (realizováno), což dokládá právní úprava v § 119 odst. 7 ZPC.
54. Krajský soud k tomu dále podotýká, že vzhledem k tomu, že jde o řízení ovládané pořádkovou lhůtou (60 dnů), nepovažoval za vhodné přerušit řízení až do doby rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ve smyslu ustanovení § 48 odst. 3 písm. d) s.ř.s., přičemž podle názoru krajského soudu lze již nyní s vysokou pravděpodobností predikovat, že závěry rozsudku devátého senátu Nejvyššího správního soudu budou překonány jako nesprávné. Ostatně uvedený postup ani žádný z účastníků nenavrhoval.

VII. Závěr a náklady řízení

55. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud shledal žalobu jako celek za nedůvodnou, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
56. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. března 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: X